

Bài làm

Trong hành trình trưởng thành của mỗi người chúng ta không chỉ có gia đình mà còn có cả những người bạn tốt. Mỗi người bạn đều để lại trong trái tim ta những kỉ niệm khác nhau. Với tôi Phi là Phi là người bạn thân cùng em tôi trải qua rất nhiều kỉ niệm của mùa học trò.

Coi với Phi học cùng chung với nhau từ năm lớp 1 đến lớp 5. Phi rất cao to và tính cách rất hoà đồng với mọi người. Coi và Phi Phi người cùng bạn, cùng nhau học tập và giúp đỡ lẫn nhau trong giờ tập, cùng nhau chia sẻ niềm vui nỗi buồn, cùng nhau trưởng thành. Suốt 5 năm học cấp tiểu học tôi và Phi có rất nhiều kỉ niệm mà vui buồn cùng nhau. Những có lẽ kỉ niệm mà mỗi khi nhớ đến tôi và Phi đều đứng đứng xúc động. như

Đó là vào cuối năm lớp 5 buổi trưa mùa hè năm học cuối lớp 5, oi bức, ông mặt trời tỏa những tia nắng chói chang như muốn thiêu đốt vạn vật, nhiệt độ ngoài trời lên tới 40°C đến 41°C . Phi tiêng trông tan học

van vang lên, chúng tôi tức nhai xong
 chỉ dăm phút liền hĩa ngã ba tư đến cảnh đến
 đó từ công đi ra trường đi ra. Bơi và phi gặp
 một chi lê em bé đang đứng ngo ngo về mặt
 thấy hai đứa tôi đi lại gần về mặt có vẻ vui
 mừng hỏi "Hai em chi giúp chi đường đến bệnh viện
 tìm bà là Nội." Nghe chi hỏi hai đứa tôi ngo
 ngạc và cũng có phần sợ hãi, lo lắng vì sợ lừa đảo
 bái cóc vì trong trường đã được thầy cô cảnh báo
 nên không dám lại gần và cứ thế bước đi. Nhưng
 không lòng chái cín và tình thương người không
 cho phép chúng tôi bước tiếp. Tôi nói với Phi: "Cháu
 chi ấy cần sự giúp đỡ thật, nhìn mặt chi ấy không
 giống người lừa đảo đâu với ở đây cũng gần trường
 có gì mình vào trường gọi bác bảo vệ không sao đâu!"
 Dầu tranh sự đồng ý một hồi, tôi và Phi bước lại
 gần chi hỏi và chúng tôi được biết con chi mới sinh
 ra đã bị bệnh tim bẩm sinh, chồng chi mới ốm,
 chi từ trên quê xuống đưa em bé đi khám bệnh. Nghe
 chi nói vậy cũng đáng người gầy gò và khuôn mặt
 khác kho kho của chi hai đứa tôi mặt cũng đỏ hoe.
 Tôi vội lấy chai nước trong ba lô ra đưa cho
 chi uống đỡ khát. Hai đứa chúng tôi đỡ chi vào
 chỗ bóng mát ngồi nghỉ một lúc tôi và Phi xách
 đồ giúp chi và đưa chi đến bệnh viện. Trên
 đường đi chi kể về hoàn cảnh của chi mà tôi
 chúng cảm vô cùng. Chi thỏai Phi lại quay
 sang bảo tôi "Ơ chi ấy hoàn cảnh quá." Đã cả

hai chúng tôi nghĩ mình thật may mắn khi được bố mẹ yêu thương và chăm sóc. Vào đến viện chúng tôi đứng trông chờ chờ cho chi. Chi đi gặp bác sĩ làm thủ tục khám cho em bé. Khoảng một tiếng sau khi khám và nhập viện cho bé xong, chi quay ra gặp 2 chú tôi cảm ơn vì đã dẫn chi đến bệnh viện. Cả hai chúng tôi đều đáp "Cháu chi ạ không gì đâu ạ!" và chào chi ra về. Trên đường về chú tôi không nói câu nào nhưng trong lòng đứa nào cũng rất vui vì đã làm được một việc tốt, may mà không thờ ơ với người cần giúp đỡ như chi.

Về nhà tôi kể chuyện cho mẹ nghe, hôm sau vào thứ bảy mẹ tôi và mẹ Phi dẫn chúng tôi vào viện thăm chi. Chi khen chúng tôi ngoan và nói "may mà có cái em không thì em bé đã bị sao rồi!". Khi nghe chi nói mẹ tôi và mẹ Phi đều cười "giờ em bé không sao lại may mà khiến tôi và Phi mừng ra mặt."

Quyết tâm hành động của chúng tôi rất nhỏ nhưng tôi vẫn vô cùng hạnh phúc góp chút sức lực của mình người khác khi gặp khó khăn. Em sẽ cố gắng học tập thật tốt để tương lai có thể giúp đỡ rất nhiều người hơn bằng sức của mình.

Câu 1

1. ... (10) ... hành" là câu chủ đề của